

(המשך מעמוד 56)

ביקש ממני למסור דרישת-שלום לאורית ארכיב, כאשר אניע לנווה-תירצה.

החוקר אמר כי כל עצורה הנעצרת עד לתום ההליכים נלקחת לנווה-תירצה עד תום מישפטה.

כעבור דקות אחדות נקראתי לשופט דויד ולך. בית-המישפט היה מלא מפה לפה. על ספסלי-הנאשמים ישבו כמה עצורים שנראו לי מוכרים. זיהיתי בנייהם את ג'וזו (יוסף וילס) ואת העיתונאי ימיון סמדר'ה. מישפטה התברר לפני אותו הופצי. לתיק הזה, של הברחת קילוגרם וחצי קוקאין, קראו בשם התיק המזוהם ביותר. אני כתבתי בזמנו את הסיפור עליו.

יותר מאוחר, במרתף, אמר לי ג'וזו כי אני לא בסדר, מפני שסיפרתי אז בכתבה שהוא היה עצור בגרמניה בעניין סמים. מישפטי-ישראל למדה עליך רק מהעולם הזה, ואף הביאה את הגיליון כמוצג לבית-המישפט. אמרתי לו כי צר לי מאוד, וכי לא היתה לי כל כוונה לסייע למישפטה. הוא איחל לי שאצא מבית-המעצר.

באולם בית-המישפט ראיתי את השכן שלי, אבי פיילר, בליוויית פרקליט בשם דן רווה. הם ביקשו לשוחח עם השופט לפני שיתן החלטה בקשר אלי. רווה ביקש מהשופט לבטל את צוה-המניעה שנתן ביום הקודם. שבו אסר על פיילר לפנות אותי מהדירה. השופט אמר שאכן לא היה בסמכותו לתת את הצו ונימק את החלטתו בכך שהוא ראה שאני חסרת-ישיע ושאיני יכולה לראווג לענייני מתוך בית-המעצר.

רווה ביקש מהשופט לסלק אותי מהבית, וטען שאני מחזיקה שם 30 כלבים ו-40 חתולים. הוא אמר שאין כל בעייה להוציא אותם החוצה, לרחוב.

השופט שאל אותי: "יש לך חתולים?"

עניתי שכן. פרקליטי, קידר, הסביר לשופט שאני אוספת חיות עזובות ומטפלת בהן.

הכלב נעלב

ד תובע, עוזי שראטר, צימצם זאת בקשת המישפטה לעצור אותי עד תום ההליכים ואמר שיסתפק בעוד כמה ימים, עד שייחקרו עדותם של עדייה מאירצ'ק ושל עוד שני עדי-ביעה.

קידר הזכיר כי נעצרתי לפני 17 יום, וכי למישפטה היה די זמן להביא את עדייה ואת שני העדים האחרים לבית-המישפט. הוא ביקש לשחרר אותי בערבות. השופט הסכים.

כל אותה עת ישבו קציני-המישפטה פריש ותליו באולם, כשהם מחייכים ושבעי-רצון. לקראת הסוף, כאשר הבינו שאשתחרר בערבות, קמו ויצאו מהאולם בפנים זועפות.

חזרתי לבית-המעצר אנוכי-כביר, כדי לקחת את חפצי, שהיו שם בפיקודן. הסוהרות שמחו שהשתחררתי, ואיחלו לי כל טוב. העצורות נפלו על צוואי ואמרו לי כי הן רוצות לפגוש אותי על קשר. חלקן ביקשו לפגוש אותי בחוק, כדי לספר לי את הסיפור שלהן.

בהגיעי הביתה חיכו לי הכלבים והחתולים בפתח הדלת. הם התנפלו עלי מרוב שימחה. דינגו, הכלב הרני הענקי שלי, התיישב בפנינת החדר. הוא לא ניגש אלי. הבנתי שהוא נעלב שזנחתי אותו כליך הרבה זמן.

בהיותי בבית-המעצר דאגתי לגורל החיות. חששתי כי השכן שלי יזרוק אותן לרחוב. אלוך, בני המאומץ, הפסיק לעבור וללמוד במשך שבועיים, ושהה אצלי בבית, כדי לטפל בהן. אני לא יודעת מה הייתי עושה בלעדיו.

אלון קנה לי כותונת-פיסים, שהתאימה לבית-הסוהר. עד היום אני מתהלכת בבית לבושה באותה כותונת פשוטה. היתרגלתי אליה.

נעמי אדווה

"לא יכולתי לראות את הממזרה בעיניים שלי" אמר

מרדכי בן-חמו, שהרג במכות מקל את אשתו והפעוטה

בעיניים גדולות בקצה החרר וכאשר ראתה את אמה מתבוססת כרמה, התקרבה אליה והחלה כוכה. אז הנחית בן-חמו את האלה גם על ראשה של התינוקת והרגה.

בית-המישפט ביקש לערוך בדי-קוטרם לילדה ולאם, כדי לוודא מיהו אביה של מיכל. אולם התוצאות הראו כי לאם ולבת היה סוג רם וזה, שאיננו

שתעשה עוד ילד ותקבל ממני יותר. עם לידתה של התינוקת מיכל חזרו בני-הזוג להתגורר בכרם-התימנים. הבעל לא פתח מחדש את מפעל-הארנקים שלו, אלא עבד כפועל שכיר בתל-אביב. יום אחד הלך לחפש את עומר שחזר לעבוד בבית-מלאכה אחר לארנקים בתל-אביב. הוא הזמין אותו ליום שישי, כדי

כאשר היו בנתיבות נזקק הבעל לניתוח בכליותיו. אחרי שיצא מבית-החולים היה תשוש מאוד במשך זמן רב ושכב במיטה. אשתו ניסתה להתקרב אליו: "ראיתי על הפנים שלה שהיא רוצה לשכב איתי, אמרתי לה: אני חולה, לא יכול לזוז, אני מת. מה את רוצה ממני? אבל היא עשתה את זה נגד הכוח שלי. אחרי חודשי-חדשיים

ה תמונות של שתי הגופות המרוסקות שהוכנסו לתיק בית-המישפט היו נוראות. מרדכי בן-חמו (49) הרג במכות מקל את אשתו דינה (37) ואת בתו מיכל בת השלוש בחודש מרס השנה.

בעיקר זינעה את השופטים תמונת גופתה הקטנה של הילדה, שהוכתה עד מוות, בלי לדעת ככלל מדוע. בן-חמו, הנאשם בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, איננו נראה כלל כמו מיפלטת. הוא גבר מגודל, ונראה מבוגר בהרבה משנותיו. הוא לבוש כרסלנות בבגדים מהוהים, ועל ראשו המקריח כיפה שחורה ענקית.

מרדכי בן-חמו מספר את סיפורו מעל דוכן-העדים בשלווה ובעברית טובה. הוא מספר על חייו עם אשתו, שאותה הכיר בנתיבות, שם התגוררו מישפחותיהם.

"נתתי לה הכל, לא היה חסר לה אף פעם דבר", הוא אומר ולפתע מתפרץ בככי, "עברתי 16 שעות ביום, הייתי סוס-עבודה, רק אלוהים ישפוט ביני ובין האשה", הוא ממלמל לתוך ממחטה ענקית שבה הוא מוחה את אפו.

רגעים אחרים לפני כן ישב בן-חמו על ספסלי-הנאשמים והביט בעיניים קפואות אל עומר חמו. צעיר ערבי ליד עזה, אשר גרם לכל הרעה.

עומר (24) הוא צעיר נאה, לבוש בחליפה ספורטיבית אופנתית. מחצית זמנו הוא זמר ומנגן בתיזמורת בעזה. רק בחודשי החורף, כאשר מסתיימת עונת החתונות בעזה, ואין יותר ביקוש למנגנים, הוא עובר לתל-אביב ועובד במיקצועו השני — תפירת ארנקים.

לשכור בלשים

מי אז היותו בן 18, עבד עומר בכרם-התימנים במפעלו של בן-חמו. הוא עבד שם כשנתיים. בחלק מהתקופה התגורר בחדר קטן בעליית-הגג של הזוג בן-חמו, וחלק אחר מן הזמן התגורר בביתה של אשה בשם אביבה, כיפו.

יום אחד טילפנה אביבה למפעלו של בן-חמו וביקשה לדבר עם בעלי-הבית. "יש לי משהו חשוב לספר לך, משהו שהוא למענך ולמען הילדים שלך", אמרה.

מכות עד מוות

שולל את אכזתו של כל אחד משני הגברים. כיוון שלנאשם אין מקורות כספיים ומישפחתו מתנכרת לו, לא היה בידי הסניגור כסף כדי להמשיך בבדיקות.

עומר, שעלה על דוכן-העדים הכחיש מכל וכל את אכזתו לילדה. הוא חזר שוב ושוב על בקשתו שתיעשה לו בדיקת-דם, כדי להוכיח, כי לא היה לו כל קשר לאשה. "אני לא יורק לצלחת שאני אוכל ממנה", אמר הגבר הנאה וסיפר כי בן-חמו תמיד התייחס אליו כמו אב לבנו וכי מעולם לא היה חושב לעשות דבר כזה למיטבו.

"סבלתי עם האשה הזאת הרבה, אני לא אשקר, אני לא אגיד את האמת. ואתם תעשו מה שנוח לכם", אמר הנאשם לשופטים. הוא הניח את גורלו בידיהם. "איזו אשה מטומטמת", חזר ואמר, "למה תעשה דבר כזה נגד הרת, נגד הילדה? אני טיפשו", הכריז וכבש שוב את פניו בידיו ופרץ בככי תמרורי. השופטים שלחו את בן-חמו להסתלות.

יום רביעי בבוקר, יומיים לפני הפגישה הקבועה עם עומר, התעורר בן-חמו בבוקר והביט על הילדה: "המצפון לא נתן לי לראות את הילדה הזאת אפילו לרגע. היא והערבי הזה כמו שתי טיפות מיט", הוא הביט באשתו וב"ממזרה הערבית הזאת" והדם עלה לו לראש. הוא חטף מקל שהיה לידו והיכה את אשתו למוות. התינוקת עמדה מביטה

שיתפור עברו חמישים ארנקים. השניים יצאו לשתות בירה בבית-הקפה באלנבי, נפרדו בלחיצת-ידיים וכל אחד הלך לדרכו.

כדירתו הקטנה, הכין בן-חמו שק מלט. הוא התכוון, לדברי התיבועה, לרצוח את אשתו ואת התינוקת, ולקבור אותן מתחת לבלאטות. ביום שישי הבוקר, לדברי התיבועה, לרצוח גם את עומר, שלדעתו היה אבי הילדה.

"הממזרה הערבית"

ב יום רביעי בבוקר, יומיים לפני הפגישה הקבועה עם עומר, התעורר בן-חמו בבוקר והביט על הילדה: "המצפון לא נתן לי לראות את הילדה הזאת אפילו לרגע. היא והערבי הזה כמו שתי טיפות מיט", הוא הביט באשתו וב"ממזרה הערבית הזאת" והדם עלה לו לראש. הוא חטף מקל שהיה לידו והיכה את אשתו למוות. התינוקת עמדה מביטה

אמרה לי שהיא בהריון. אמרתי: מאיפה? אם את רוצה להידיק אלי בכוח, אני אהרוג אותך! אם את מרגישה משהו קחי כסף ותעשי משהו. לא שמעה אותי ככלל."

לקבור מתחת לבלאטות

ב יולי 1981 נולדה הבת מיכל. לזוג כבר היתה אז ילדה, בשם יעל, שאותה אהב האב אהבת נפש. הוא רצה להתגרש מאשתו ולתת לה 200 אלף לירות וכן רהיטים ותכשיטים. אבל אחרי שנרשמו לרבנות כבאר-שבע התחרטה האשה וביקשה לבטל את התיק.

בן-חמו התחנן אליה שתיקח את הכסף ותפתח שבון חיסכון לילדתו האהובה, יעל, ותיתן לו גט. אבל היא התעקשה. "נפלתי באשה מטומטמת. הייתי חולה, והיא עשתה את זה פרינציפ, כדי להוציא ממני יותר מזונות ולגרש אותי מהבית, היא חשבה